

Arrest

nr. 223 976 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. PEETERS
Parklaan 44
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 mei 2012, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker werd op 25 september 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 12 april 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 15 april 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"naam : [A.]
voornaam : [A.]
[...]
nationaliteit : Algerijnse

Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het eerste spoor van uw aanwezigheid in het Rijk dateert van 31.05.2006 wanneer een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld werd door de politie van Oostende naar aanleiding van verder onderzoek van een winkeldiefstal en illegaal verblijf (PV. nr.: BG.55.L6.108371/2006). Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied uiterlijk op 05.06.2006 te verlaten, betekend.

Op 11.06.2008 meldde u bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen dat u voornemens was te huwen met [M.N.] ([...], Belgische nationaliteit sinds 03.02.2012).

Op 21.08.2008 nam de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen na een negatieve woonstcontrole een "Beslissing tot niet-inoverwegingname" van de aanvraag in het kader van artikel 9bis die u op 04.07.2008 aldaar ingediend had.

Op 06.10.2008 diende u een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te Antwerpen.

Op 12.11.2008 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie van Oostende daar u in illegaal verblijf aangetroffen werd bij een huiszoeking in een pand aldaar (BG.55.L6.017569/08).

Op 16.12.2008 trad u in het huwelijk met [M.N.].

Op 04.02.2009 diende u nog een aanvraag 9bis in.

Op 28.01.2010 werd u naar aanleiding van uw aanvragen 9bis gemachtigd tot een verblijf van 1 jaar. Mits voorlegging van de vereiste documenten kon dit verblijf jaarlijks verlengd worden.

Op 03.02.2012 verkreeg uw echtgenote de Belgische nationaliteit.

Op 09.05.2012 diende u een "Aanvraag van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie in uw hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter) in bij de stad Antwerpen.

Op 25.09.2012 werd u naar aanleiding van uw aanvraag d.d. 09.05.2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28.03.2017 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van valsheid in geschriften, misdrijven betreffende een terroristische groep en terroristische misdrijven.

Op 12.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in authentieke en openbare geschriften valsheid te hebben gepleegd door namaking of vervalsing van verschillende geschriften of handtekeningen, namelijk onder meer met het bedrieglijk opzet niet-Europese onderdanen toe te laten zich in Europa te vestigen en/of met het bedrieglijk opzet aan personen toe te laten hun ware identiteit te verhullen ten aanzien van politiediensten en gerechtelijke overheden en zo het plegen van strafbare feiten te faciliteren verschillende Belgische en buitenlandse identiteitsdocumenten en rijbewijzen te hebben vervalst; aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, een reispas, een document bedoeld in de wapenwet of een arbeidsboekje te hebben nagemaakt of vervalst, namelijk onder meer met het bedrieglijk opzet niet-Europese onderdanen toe te laten zich in Europa te vestigen en/of met het bedrieglijk opzet aan personen toe te laten hun ware identiteit te verhullen ten aanzien van

politiediensten en gerechtelijke overheden en zo het plegen van strafbare feiten te faciliteren verschillende Belgische en buitenlandse paspoorten te hebben vervalst en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn (feiten gepleegd tussen 01.01.2014 en 28.03.2017, meermaals, op niet nader bepaalde data).

U zit momenteel een gevangenisstraf uit van 40 maanden wegens het in vereniging vervalsen van officiële Europese documenten zoals identiteitskaarten, rijbewijzen en paspoorten.

Uit de "Conclusies van de Raad inzake de vaststelling van de prioriteiten van de EU voor de bestrijding van georganiseerde en zware internationale criminaliteit voor de periode 2018-2021" (vastgesteld in mei 2017, document 9450/17) blijkt dat het tegengaan van documentfraude toegespitst op criminele organisaties die betrokken zijn bij het vervaardigen van valse en vervalste documenten en de levering ervan aan andere criminelen als één van de prioriteiten gesteld werd.

Europese identiteitsbewijzen zijn zeer gegeerde documenten. Wie ze niet op legale wijze kan verkrijgen, probeert ze vaak op illegale wijze te bemachtigen. Er worden dan ook op grote schaal frauduleuze handelingen met betrekking tot Europese identiteitsdocumenten gepleegd. Vreemdelingen komen vaak op vervalste reisdocumenten de Europese Unie binnen. Het steeds grotere probleem van fraude met reisdocumenten is extra in de belangstelling komen te staan in het kader van de recente terroristische aanslagen in Europa en de huidige migratiestromen. Documentfraude is een factor geworden die terrorisme en georganiseerde misdaad faciliteert en speelt ook een rol bij mensenhandel en migrantensmokkel. Ook bij smokkel van verdovende middelen wordt misbruik gemaakt van Europese reisdocumenten. Nog een belangrijke reden om gebruik te maken van valse of vervalste paspoorten, is het feit dat deze door financiële instellingen worden aanvaard als legitimatiebewijs bij geldhandelingen. Het behoeft geen betoog dat alles in het werk moet worden gesteld om fraude met reisdocumenten tegen te gaan.

Uit een schrijven van de "Veiligheid van de Staat" (hierna: VSSE) d.d. 08.05.2017 (nogmaals bevestigd op 19.11.2018) blijkt dat u in contact stond met verschillende personen die bij de VSSE gekend zijn wegens jihadisme en terroristische activiteiten. De door u afgeleverde documenten bleken te worden gebruikt voor het uitreizen van jihadisten naar Syrië / Irak (exfiltratie), alsook voor het inreizen van jihadisten naar Europese landen (infiltratie).

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank d.d. 12.11.2018 blijkt: "Uit het strafdossier blijkt dat de eerste beklaagde [u] ook valse identiteitsbewijzen verkocht aan personen die gelinkt kunnen worden aan het (internationaal) jihadistisch terrorisme. Het staat echter onvoldoende vast dat hij daadwerkelijk op de hoogte was (of had moeten zijn) dat deze mensen lid zijn van een terroristische groep of dat hij, door het afleveren van deze documenten, op enige wijze (rechtstreeks of onrechtstreeks) opzettelijk actief deelneemt aan de activiteiten van een terroristische groep of bijdraagt tot de doeleinden van zo' n groepering." en: "De feiten zijn ernstig. Beklaagden ondermijnen het maatschappelijk vertrouwen in officiële documenten en ondermijnen de controle van overheden op de burgers binnen hun grondgebied."

Ongeacht of u nu al dan niet wist wie uw cliënten precies waren en waarvoor zij de door u aan hen verkochte valse documenten precies zouden gebruiken, lijkt wel evident dat u wist dat uw cliënten de documenten zouden gebruiken om misdrijven van allerlei aard te plegen. Indien zij op legale manier het document in kwestie hadden kunnen bekomen of indien zij enkel goede intenties zouden gehad hebben, zouden ze u immers niet gevraagd hebben hen een vals document te verkopen. Documentfraude is een vorm van criminaliteit die zelden als zelfstandig misdrijf wordt gepleegd en meestal het opstapmisdrijf vormt naar onder meer illegale immigratie, financiële en economische fraude, cybercriminaliteit, terrorisme en vanzelfsprekend ook sociale fraude. Deze soort van criminaliteit heeft dan ook verstrekken gevolgen voor onze samenleving en betekent een gevaar voor de openbare veiligheid.

U gaf tijdens het gesprek dat u op 15.03.2019 had met de migratiebegeleider aan dat u zich in geldnood tot de verkeerde personen had gewend. U was dus enkel uit op makkelijk geld en was daarvoor bereid valse documenten te verkopen terwijl u had kunnen weten dat deze enkel en alleen door mensen met malafide intenties gebruikt zouden worden. Bovendien pleegde u deze feiten gedurende een zeer lange periode, de incriminatieperiode werd immers vastgesteld van 01.01.2014 tot 28.03.2017. Dit wijst erop dat u niet stilstaat bij de mogelijke gevolgen van uw acties en de ellende die de verspreiding van valse

documenten met zich meebrengt omdat deze aangewend worden bij tal van misdrijven waarmee veel schade berokkend kan worden op allerlei vlakken en die een ernstige bedreiging vormen voor de openbare veiligheid. Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef en een immorele, oneerlijke ingesteldheid. U heeft het plegen van misdrijven gefaciliteerd door valse documenten te verkopen omdat u geldzorgen had. U heeft bovendien het vertrouwen dat in het maatschappelijk verkeer moet kunnen worden gesteld in de echtheid van bepaalde documenten ernstig beschaamd.

Rekening houdende met enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door u, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 15.03.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijst die ingevuld werd op 15.03.2019 verklaarde u dat u sinds 2000 in België bent; dat uw kaart in de gevangenis van Beveren ligt; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam woonachtig was [...] te 2140 Antwerpen; dat u gehuwd bent met [M.N.] [...] die de Belgische nationaliteit heeft; dat u 2 minderjarige kinderen heeft in België, namelijk [A.A.] [...] en [A.A.] [...]; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u gehuwd bent, noch een relatie heeft in een ander land dan België; dat uw vader, [A.A.], en uw moeder, [K.K.], in Algerije verblijven; dat u geen school volgde in België; dat u in België in een restaurant en bij GOM nettoyage gewerkt heeft; dat u in uw herkomstland gewerkt heeft als klerenverkoper; dat u nooit in een ander land dan België in de gevangenis gezeten hebt; dat u niet kan terugkeren naar Algerije aangezien uw leven hier is en u niet wil terugkeren.

Uw advocaat stuurde op 27.03.2019 nog volgende bijkomende documenten door uw huurovereenkomst met de sociale huisvestingsmaatschappij CV De ideale woning - arrondissement Antwerpen d.d. 02.05.2016, enkele arbeidsovereenkomsten tussen Gom nv en u, bewijs van uw huwelijk, scan uit uw familieboekje m.b.t de kinderen geboren uit uw huwelijk en m.b.t tot het niet bestaan van huwelijksvoorwaarden.

U bent op 16.12.2008 te Antwerpen gehuwd met [M.N.] [...], Belgische nationaliteit sinds 03.02.2012). Uit jullie huwelijk werden twee kinderen geboren: [A.A.] [...], Belgische nationaliteit sinds 03.02.2012) en [A.A.] [...], Belgische nationaliteit sinds 03.02.2012).

Uw echtgenote bezoekt u regelmatig in de gevangenis. Uw beide kinderen werden op 29.08.2017 uit de registers afgeschreven naar het buitenland en staan beiden sinds 06.12.2017 geregistreerd bij de diplomatieke post te Algiers als woonachtig te [...], 16000 Algiers".

Uw echtgenote werd voor het eerst op het Belgische grondgebied aangetroffen op 22.03.2004 in het kader van een onderzoek naar mensenhandel. Als slachtoffer van mensenhandel werd haar op 23.03.2004 een aankomstverklaring afgegeven geldig tot 23.06.2004. Vervolgens werden haar steeds tijdelijke verblijfsvergunningen afgegeven tot zij op 15.03.2007 in toepassing van de richtlijnen van 13 januari 1997 en de wijzigingen van 17 april 2003 omtrent de bijstand aan slachtoffers van mensenhandel, gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur. Op 03.02.2012 bekwam zij de Belgische nationaliteit.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Vooreerst merken we echter op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat uw echtgenote, die intussen de Belgische nationaliteit verworven heeft, niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw of haar

land van herkomst of elders. Uw echtgenote groeide de eerste 24 jaar van haar leven op in Marokko en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij enige kennis van het Arabisch en/of Frans heeft of toch minstens dat haar kennis van het Marokkaanse dialect, haar zou kunnen helpen bij het leren van het Algerijnse dialect. Bovendien zullen er raakvlakken zijn tussen de Marokkaanse en Algerijnse cultuur waardoor een integratie in Algerije niet al te moeilijk hoeft te zijn. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of nationaliteit, dient te verblijven. U heeft geen stukken voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat uw echtgenote België onmogelijk kan verlaten. Uit het rijksregister en uit de vonnissen van de Strafvorderingrechtbank m.b.t. de afwijzing van de beperkte detentie en de afwijzing van het verzoek tot elektronisch toezicht d.d. 01.04.2019 blijkt zoals reeds aangegeven werd dat uw beide kinderen reeds in Algerije verblijven sinds eind 2017. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat u ervoor gekozen heeft uw kinderen naar Algerije te sturen gedurende uw verblijf in de gevangenis, hoewel zij ook samen met hun moeder in België hadden kunnen blijven, af te leiden dat u nog steeds sterke banden heeft met Algerije, dat u vindt dat uw kinderen er een veilig en geborgen onderkomen hebben en dat ook uw kinderen banden hebben met Algerije en zich kunnen aanpassen (dan wel reeds aangepast hebben) aan een leven aldaar.

Uw echtgenote wordt geenszins verplicht België te verlaten, noch worden uw kinderen verplicht in Algerije te blijven, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in (terug naar) België te blijven (komen) en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Algerije of een andere plaats waar u zou verblijven. Daar uw kinderen u nog niet bezocht hebben sinds u op 28.03.2017 in de gevangenis opgesloten werd, blijkt dit geen ingrijpende verandering in het leven van de kinderen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken § 40 niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Het feit dat u kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er trouwens niet van weerhouden om gedurende een zeer lange periode (01.01.2014 - 28.03.2017) strafbare feiten te plegen.

Hoe dan ook volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelang die u kan doen gelden.

Zoals reeds vermeld, dateert het eerste spoor van uw aanwezigheid in het Rijk van 31.05.2006 wanneer een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld werd naar aanleiding van verder onderzoek naar een winkeldiefstal en illegaal verblijf. In de aanvraag 9bis wordt verklaard dat u in 2002 met een Schengen visum afgegeven door Frankrijk via Lille naar België kwam. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u op 15.03.2019 invulde, reeds sinds 2000 in België te verblijven. Welke van deze verklaringen nu ook waarachtig moge zijn, louter voor de volledigheid wordt opgemerkt dat u pas op 28.01.2010 gemachtigd werd tot een verblijf van 1 jaar dat vervolgens steeds verlengd werd tot u naar aanleiding van uw aanvraag 19ter d.d. 09.05.2012 in het bezit gesteld werd van een F-kaart.

Gelet op uw verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat u banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijk niet dat deze van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt en dat u eventueel opnieuw aan de slag zou kunnen bij uw vorige werkgever, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u zich ook in de perioden waarin u werkzaam was, bezig hield met het vervalsen van documenten. Hieruit wordt geconcludeerd dat het hebben van werk, niet noodzakelijk gelijk geschakeld kan worden met het niet plegen van strafbare feiten.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u nog sociale, culturele en familiale banden heeft met uw land van herkomst waarvan u de taal spreekt. Zo verklaarde u dat uw ouders nog in Algerije woonachtig zijn en blijkt uit het administratief dossier dat uw kinderen al sinds eind 2017 in Algerije verblijven. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u uw kinderen nooit naar Algerije zou sturen indien u geen enkele band meer zou hebben met dat land of indien u er geen netwerk had goed kan opvangen, temeer daar zij samen met hun moeder in België hadden kunnen blijven. U verklaarde dat u in het verleden in Algerije werkte als klerenverkoper, uit niks blijkt dat u niet opnieuw een tewerkstelling zou kunnen bekomen in Algerije.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van een van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 43, 44bis, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 01.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat - wegens de correctionele veroordeling - het persoonlijke gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen blijven bedreigen. Men beperkt er zich louter toe te verwijzen naar de duur en de aard van de door verzoeker gepleegde misdrijven. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

Dit klemmt des te meer daar het verslag van de psychosociale dienst en de maatschappelijke enquête duidelijk positieve elementen tonen en concluderen dat ze niet met zekerheid kunnen stellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de maatschappij (stuk 3 en 4).

In casu heeft verwerende partij geen behoorlijk onderzoek gevoerd van de zaak en had zij dus niet de kennis van alle relevante gegevens om een beslissing te nemen. Het verslag van de psychosociale dienst en de maatschappelijke enquête werden niet eens in overweging genomen!

R.v.St (15e ko) nr. 138.468,14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afh 130, 602, noot , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; (7 februari 2006);

Artikel 43 Vw. bepaalt het volgende:

§1

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1°

wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2°

om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bovenvermeld artikel 43 van de Vw. vormt een omzetting van art. 3 van de RL 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen t.a.v. verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27.10.1977 heeft het Hof van Justitie (HvJ van de EG - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977-, blz. 2013) m.b.t. de interpretatie van bovenvermeld art. 3 van de EG-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

"(...)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk

is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...)".

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het verslag van de psychosociale dienst en de maatschappelijke enquête blijkt echter dat zulk een recidivegevaar geenszins wordt weerhouden en er evenmin vastgesteld wordt dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken.

Voormeld arrest van het Hof van Justitie stelt dat "het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt".

Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen redenen vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat er geen rekening werd gehouden met het gunstige verloop van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoeker sinds geruime tijd een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

Verzoeker is 51 jaar oud en voor de gepleegde feiten heeft hij nooit problemen met politie of justitie gehad, heeft hij van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces, vertoont hij spijt van wat er gebeurd is en heeft hij zijn straf aanvaard en zal hij deze ondergaan. Ook tijdens zijn gevangenisstraf heeft hij zich steeds goed gedragen. Buiten de gepleegde feiten heeft er zich geen incident meer voorgedaan.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België. Er wordt eenvoudigweg gesteld dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie - zoals vereist door art. 43 Vw. - is geen sprake.

Dat er een groot risico op recidive is en er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande en de gevoegde stukken.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Van een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde kan dan ook geen sprake zijn.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individuele geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.
(Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Uit bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk spijt heeft over de gang van zaken.

Verzoeker is nergens anders veroordeeld.

Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen 2 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

Het is niet betwist dat verzoeker de ouder is van 2 minderjarig EU-burgers.

Overeenkomstig artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet kan een einde worden gemaakt aan het verblijf van verzoeker in België om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker effectief een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Gelet op voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een familielid van de burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker dan wel een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde. Zij heeft zich enkel gebaseerd op het vonnis van de correctionele rechtbank.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde.

In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht..

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken - gezien de zogezegde ernst en zwaarwichtigheid van de feiten - de bedreiging uitgaande van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet zouden kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

Enerzijds is het zo dat de argumentatie van de gemachtigde van verwerende partij op dit punt niet volledig correct is, anderzijds is het ook zo dat men bij het nemen van de bestreden beslissing te kort door de bocht is gegaan en de aanvraag onvoldoende heeft onderzocht en de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het is immers zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken te kort door de bocht is gegaan en werd eenvoudigweg gesteld dat verzoeker eerder werd veroordeeld en dat hij gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten een actueel en ernstig risico zou uitmaken voor de openbare veiligheid.

Op basis waarvan kwam men tot dit besluit en welke recente elementen ertoe hebben bijgedragen dat men in evenredigheid besloot tot een dergelijke risico en tot het weigeren van het gevraagde verblijf, wordt niet gemotiveerd. Zulks is werkelijk onvoldoende. De aangehaalde motivering draagt de bestreden beslissing niet.

Zo wordt de actuele situatie van verzoeker geen enkele wijze aangehaald, hetgeen nochtans een essentieel element uitmaakt bij de beoordeling van zijn recht op verblijf en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoeker zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoeker geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil zich enkel herenigen met zijn gezin in België en zijn leven op legale wijze verderzetten.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Artikel 43, 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

- Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009

(23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl 4, 326, noot -

- RvV, arrest nr. 113 395 d.d. 06.11.2013 (STUK 10)"

3.1.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker op correcte gronden aangeeft dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10

december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoog dat verweerder heeft nagelaten te motiveren op welke wijze hij tot het besluit kwam dat uit zijn gedrag kan worden afgeleid dat hij *“de openbare orde zou kunnen blijven bedreigen”* mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers overwogen dat uit de eerdere gedragingen van verzoeker *“een verontrustend gebrek aan normbesef en een immorele, oneerlijke ingesteldheid [blijkt]”*, dat verzoeker gedurende een lange tijd strafbare feiten pleegde en dat de eerdere feiten die hij pleegde een *“bijzonder winstgevend en georganiseerd karakter”* hadden. Verweerder concludeerde dat hieruit blijkt dat er *“een reëel en actueel risico voor de openbare orde [bestaat]”*.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

[...]

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet samen worden gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]”

Verzoeker stelt dat verweerders standpunt dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet correct is, aangezien in een verslag van een psychosociale dienst en een maatschappelijke enquête ook positieve elementen naar voor worden gebracht en wordt geconcludeerd dat niet met zekerheid kan worden besloten dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij. Hij voert aan dat ook niet blijkt dat verweerder deze stukken in overweging heeft genomen. De Raad dient in dit verband allereerst te duiden dat niet blijkt dat verzoeker de stukken waarnaar hij verwijst ter kennis bracht aan verweerder. Hij kreeg nochtans de mogelijkheid om alle inlichtingen die hij nuttig achtte mee te delen. Het feit dat verweerder stukken die verzoeker zelf blijkbaar niet relevant genoeg achtte om over te maken niet in

aanmerking nam laat niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk voorbereide of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Daarnaast moet worden herhaald dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat verzoeker gedurende jaren binnen een georganiseerde structuur strafbare feiten pleegde met het oog op geldgewin te concluderen dat hij een verontrustend gebrek aan normbesef en een immorele en oneerlijke ingesteldheid heeft en dit alles toelaat te besluiten dat er een reëel risico bestaat dat hij in de toekomst nieuwe misdrijven zal plegen.

Daarenboven dient te worden gesteld dat in het door verzoeker neergelegde verslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal EPI Penitentiaire inrichtingen omtrent de vraag of verzoeker door zijn detentie zijn gedrag zal aanpassen wordt verduidelijkt dat *“opportunistische motieven en verbondenheid met een crimineel netwerk worden gemaskeerd en een waakzaamheid hieromtrent dient aangehouden te worden.”* Specifiek inzake het recidivegevaar wordt in dit verslag ook aangegeven dat *“of bij betrokkene positieve delictbevorderende factoren (m.n. geldgewin, eer en status binnen de gemeenschap) opwegen tegen negatieve, delictbelemmerende factoren (de detentie op zich, familiale gevolgen en de negatieve financiële consequenties) [...] moeilijk in te schatten [is].”* Het is dus niet zo dat – in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen – uit de door verzoeker neergelegde stukken zou blijken dat de beoordeling die door verweerder is gemaakt incorrect is of dat deze formeel wordt tegengesproken.

Tevens moet worden benadrukt dat het feit dat een veroordeling op zich geen reden vormt om, met toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan verzoekers verblijf en dat verweerder het evenredigheidsbeginsel dient te respecteren, niet impliceert dat verweerder de strafbare handelingen die verzoeker stelde die aanleiding gaven tot deze veroordeling niet in aanmerking mag nemen bij het beoordelen van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder heeft op basis van de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, de rol die verzoeker speelde, het gegeven dat verzoeker actief was binnen een georganiseerde structuur, dat de strafbare feiten gedurende een lange periode werden gepleegd, de vaststelling dat verzoeker misdrijven pleegde uit puur geldgewin en dat hij zich geen vragen stelde bij de gevolgen van zijn criminele activiteiten geconcludeerd dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder niet overging tot een individueel onderzoek van zijn gedrag en er blijkt niet dat verweerder het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Verzoekers bewering dat hij voor zijn veroordeling nooit in aanraking kwam met de politie en met justitie vindt geen steun in het administratief dossier waarin wordt aangegeven dat melding wordt gemaakt van verzoeker in processen-verbaal die werden opgesteld wegens illegaal verblijf, gewone diefstal, zwartwerk en bezit en gebruik van drugs en laat hoe dan ook niet toe te besluiten dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door een groot gewicht toe te kennen aan het bewezen feit dat verzoeker langdurig (tussen 1 januari 2014 en 28 maart 2017) strafbare feiten pleegde met een grote impact op de samenleving.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zich beroept op een veroordeling die dateert van *“2 jaar geleden”*, dat ook recente elementen in ogenschouw moeten worden genomen en dat hij sinds geruime tijd een goed gedrag vertoont dient te worden opgemerkt dat de veroordeling waarnaar verzoeker verwijst dateert van 12 november 2018 – en dus minder dan zes maanden voor de bestreden beslissing werd genomen werd uitgesproken –, dat verzoeker zijn gedrag pas aanpaste omdat hij werd betrapt en veroordeeld en dat niet blijkt dat er dienstige recente elementen over het hoofd werden gezien. Verzoeker stelt nog dat hij zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis maar toont hiermee niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat. Er blijkt niet dat verzoeker enig stuk aan verweerder ter kennis bracht ter staving van zijn voorgehouden goed gedrag in de gevangenis. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat het feit dat verzoeker zich correct gedraagt in de gevangenis – een periode waarin hij onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen – niet inhoudt dat verweerders beoordeling van het gevaar dat van verzoeker uitgaat zodra hij in vrijheid is kennelijk incorrect of onredelijk is.

De toelichting van verzoeker dat hij zijn straf aanvaardt en dat hij spijt heeft van de door hem gepleegde daden die aanleiding gaven tot zijn veroordeling heeft evenmin tot gevolg dat kan worden besloten dat verweerder onterecht oordeelde dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Inzake

zijn verklaring dat *"hij spijt [vertoont] van wat er gebeurd is"* dient trouwens te worden opgemerkt dat in de door verzoeker ter staving van deze bewering zelf aangebrachte stukken kan worden gelezen dat hij *"zijn activiteiten weinig problematiseert"*, dat hij verklaarde dat het handelen in vervalste documenten *"moet worden geïnterpreteerd binnen hun cultuur waar alles draait om vriendendiensten"*, dat hij van oordeel is dat *"men [...] misbruik [heeft] gemaakt van zijn goedheid"* en dat *"zijn gladde, onderhoudende stijl waarmee hij zijn naïviteit en liefdadigheidswerken verkoopt, [...] echter een weinig geloofwaardige indruk [maakt]."* De verslaggever stelde daarnaast dat verzoeker *"een wat onverstoorbare indruk [geeft]"* en dat hij *"[zich] distantieert [...] van enig crimineel opzet"*. Hieruit blijkt niet dadelijk dat verzoeker een groot schuldbesef heeft en dat hij echt spijt betoont inzake de door hem gepleegde strafbare feiten, die hij poogt te verantwoorden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44bis of 45 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd in casu niet toegepast en er wordt ook niet aangetoond dat deze wetsbepaling toepasselijk was. Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.1.2.4. Er kan evenmin worden vastgesteld dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Voormelde wetsbepaling heeft namelijk betrekking op burgers van de Unie en het staat vast dat verzoeker een Algerijns onderdaan, en dus geen burger van de Unie, is.

3.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.7. Verzoeker zet verder nog uiteen wat de draagwijdte is van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, doch toont met deze theoretische uiteenzetting niet, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, aan waarom hij meent dat deze beginselen van behoorlijk bestuur in voorliggende zaak werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *"het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'"*, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24.2 juncto artikel 51.1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezins- en familieleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker zonder meer zijn verblijfsrecht te beëindigen. Dit vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. Dit gelet op het gegeven dat het gezin van verzoeker zich slechts tijdelijk in Algerije bevindt en zij dus de intentie hebben opnieuw naar België terug te keren.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd» 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het [arrest] van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraktijk.

Verzoeker is, zoals boven vermeld, de vader van 2 kinderen met de Belgische nationaliteit:

- [A.A.] [...]

- [A.A.] [...]

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*

- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging[vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51(1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd."

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad in de eerste plaats op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat in casu niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en bijgevolg één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat ook toe vast te stellen dat verweerder de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen en dat hij een doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoeker kan zodoende niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat geen grondige belangenafweging gebeurde.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn privéleven vormt die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij gescheiden dient te leven van zijn kinderen en dat deze beslissing een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt immers terecht aangegeven dat verzoekers beide kinderen al in Algerije wonen en verweerder heeft op correcte gronden gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker enkel een gezinsleven in België kan hebben en heeft geduid dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken te bestaan om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Verweerder heeft hierbij uitvoerig toegelicht waarom hij meent dat het feit dat verzoekers echtgenote de Belgische nationaliteit heeft op zich geen belemmering vormt om een gezinsleven in Algerije op te bouwen. Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken blijkt trouwens dat zijn echtgenote nu reeds regelmatig in Algerije verblijft, waar ze wordt opgevangen door zijn familie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kinderen en met verzoekers banden met België en Algerije.

Verzoeker toont niet aan dat verweerders argumentatie incorrect of kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat verzoekers echtgenote en kinderen er evenzeer voor kunnen opteren om in België te wonen en met hem contact te houden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Algerije of het land waar verzoeker zou verblijven. Verweerder heeft gesteld dat dit zelfs geen ingrijpende wijziging in de bestaande toestand zou inhouden, aangezien verzoekers kinderen hem niet hebben bezocht sedert zijn opsluiting in de gevangenis op 28 maart 2017. Door te stellen dat zijn gezin zich slechts tijdelijk in Algerije bevindt en dat de gezinsleden de intentie hebben om naar België terug te keren toont verzoeker niet aan dat de belangenafweging die verweerder heeft gemaakt niet deugdelijk is en dat verweerder niet vermocht te besluiten dat uit de belangenafweging hoe dan ook blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt zwaarder weegt dan de persoonlijke en de gezinsbelangen die hij kan laten gelden.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend en dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

3.2.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat het *“het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’”* werd geschonden.

3.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan het volstaan te stellen dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens zijn kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), deze bepaling, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Verzoeker kan bijgevolg de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Een verwijzing naar andersluidende rechtspraak leidt niet tot een ander besluit. In de continentale rechtstraditie hebben arresten immers geen precedentswaarde. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing hoe dan ook duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker en met hun belangen.

3.2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten, waarin ook is bepaald dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij alle handelingen betreffende kinderen, moet worden herhaald dat uit de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen. De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met andere belangen waaronder – en niet in het minst – het algemeen belang dat is gediend met maatregelen ter bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat de bestreden beslissing op zich, die enkel een beëindiging van het verblijf inhoudt voor verzoeker omwille van redenen van openbare orde en die geen verwijderingsmaatregel omvat, het hoger belang van de kinderen schendt, te meer daar beide kinderen reeds lang in Algerije wonen.

De verwijzing naar arresten die werden uitgesproken in zaken waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak wijzigt niets aan het voorgaande.

Een schending van artikel 24.2 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een verblijfsrecht beëindigt wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door het verblijfsrecht te beëindigen, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; RACE. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn kinderen anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (233ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: “Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet of minstens onvoldoende is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. 20.338 van 12 december 2008 in de zaak RvV X/II”

3.3.2.1. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel dient de Raad opnieuw op te merken dat verzoeker met zijn kritiek voorbij gaat aan de inhoud van de bestreden beslissing waaruit kan worden afgeleid dat verweerder de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden heeft afgewogen tegen de belangen van de samenleving, die zijn gediend met een maatregel ter bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid. Er wordt niet in concreto aangetoond dat verweerder bij deze belangenafweging enig nuttig geven uit het oog verloor of dat hij enig dienstig element niet op een correcte wijze betrof bij zijn analyse.

Verzoeker maakt, door het negeren van de inhoud van de bestreden beslissing en door het aanvoeren van een aantal theoretische beschouwingen, geenszins aannemelijk dat verweerder bij de belangenafweging het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden.

Er dient ook nogmaals te worden gesteld dat de bestreden beslissing geen besluit tot verwijdering omvat, zodat verzoekers uiteenzetting omtrent de draagwijdte van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en

verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden niet relevant is.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De beslissing is geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Er wordt enkel verwezen naar de voorgaande strafrechtelijk veroordeling.

Dit element maakt echter geen redelijke grond uit om het verblijfsrecht te beëindigen, laat staan dat de bestreden beslissing - rekening houdende met de situatie van verzoeker en zijn gezin - door een redelijk denkend mens zou kunnen worden aanvaard of voldoende geacht. Na uitvoerige behandeling supra blijkt immers dat deze elementen enerzijds niet volledig correct en anderzijds manifest onvoldoende zijn om te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht aan verzoeker.

Zoals blijkt uit hetgeen eerder werd uiteengezet is er hoegenaamd geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of veiligheid en samenleving.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Het buitengewoon nadelig gevolg staat niet in verhouding met de beoogde situatie.

Wat betreft de eerdere veroordeling van verzoeker, werd enkel het feit van de veroordeling aangehaald, zonder dat werd onderzocht of er in casu voldoende redenen zijn om het verblijf aan verzoeker te weigeren in het belang van de openbare orde of nationale veiligheid. Nochtans vormt een strafrechtelijk veroordeling als zodanig geen reden voor weigering. Er moet telkens in concreto onderzocht worden of het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Deze beoordeling moet steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. In casu is dit met zekerheid niet het geval.

Verzoeker betreurt de feiten zoals die zich hebben voorgedaan en heeft nog steeds spijt van wat er is gebeurd. Doch hij heeft van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces. Hij werd vervolgens veroordeeld en ondergaat zijn straf.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou er een ernstig en actueel risico bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde. Dit valt echter niet redelijk te verantwoorden: niet alleen dateren de feiten van inmiddels bijna 2 jaar geleden, daarnaast heeft verzoeker ook steeds spijt getoond over de gang van zaken en heeft hij goed meegewerkt en zijn straf ondergaan. Hij vertoonde al die tijd een goed gedrag, waarbij er zich geen enkel nieuw incident heeft voorgedaan. Er lopen thans geen gerechtelijke of politionele onderzoeken tegen hem.

Van een ernstige of actuele dreiging kan dan ook in alle redelijkheid geen sprake zijn.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid en dus de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ongefundeerd tot de beëindiging van het verblijfsrecht kwam, hetgeen niet redelijk is. Zelfs na lezing van de beslissing, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt immers dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoeker.

Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.”

3.4.2. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals reeds aangegeven bij de bespreking van het eerste middel houdt verzoeker onterecht voor dat verweerder in de bestreden beslissing louter verwijst naar een strafrechtelijke veroordeling en dat verweerder nalaat uiteen te zetten op basis van welke gedragingen hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid weerhoudt. De feiten waarop verweerder deze bestreden beslissing heeft gebaseerd vinden steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier, zodat verzoeker niet kan stellen dat verweerders beoordeling ongefundeerd is. De beslissing is ook zeer duidelijk en rationeel. Verzoeker stelt verkeerdelijk dat deze beslissing *“onmogelijk te begrijpen is”*.

Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de argumentatie van verweerder en dat hij een groter belang hecht aan zijn private belangen dan aan het belang van de samenleving leidt niet tot de conclusie dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Verzoekers betoog dat hij de feiten waarvoor hij werd veroordeeld betreurt, zijn bemerking dat deze feiten reeds dateren van twee jaar geleden, zijn bewering dat hij goed meewerkte tijdens het strafonderzoek en het proces en zijn mededeling dat hij zijn straf actueel ondergaat, dat er zich geen nieuwe incidenten hebben voorgedaan en er ook geen gerechtelijke of politionele onderzoeken met betrekking tot zijn persoon worden gevoerd, laten de Raad evenmin toe te besluiten dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te oordelen dat verzoeker die langdurig, in georganiseerd verband, met het oog op geldgewin, strafbare feiten stelde en hierdoor ook jihadistische de mogelijkheid bood om van en naar Europa te reizen en die blijk gaf van een gebrek aan normbesef en een immorele, oneerlijke ingesteldheid een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van zijn verblijf rechtvaardigen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK